

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput III. Agit de præstantibus quibusdam effectibus quos oratio hæc
prædicta causatur

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresiae

Opera

N VI
156

quàm in se habet, in ipsa veniant necesse est: perinde ac arbor, ramis
quarum fluenta plantata magis viret, & vberiores fructus producit.
Quid porro animae huius desideria vsque adeò miramur, cum videremus
ius spiritus vnum quid cum ea, quam dixi, aqua caelesti factus sit.

Itaque vt ad id, quod dicebam, redeam; non id ita intelligendum
est, quasi potentia, sensus & passiones semper hac pace gaudeant: immo
porro, sola in pace est. Tamen in alijs mansionibus non desunt etiam
laborum, & molestiarum tempora; ita tamen, vt pacem suam non amittat,
& est hoc ordinarium. Quomodo verò spiritus hic in hoc animato
stræ centro positus sit, res est tam dictu & creditu difficilis, vt verè ge-
nissimæ ne, quòd me non satis queam explicare, aliquam vobis occasio-
nem dem non credendi ea quæ dico; dicere namq; animam in labori-
bus & afflictionibus, & simul in pace esse, videntur contraria, & ad-
telligendum difficilia.

*Anima quo-
modo simul
in laboribus
sit & pace
fruiatur.*

Vnam atque alteram similitudinem ad id ostendendam hic ad-
modo ferre vobis constitui; vt inam ea sint huiusmodi, vt aliquid illius de-
rem; si verò tales non sunt, scio nihilominus in iis quæ dixi veritatem ma-
dicere. Seder, v.g. Rex aliquis suo in palatio quiescit, & regnum eius ve-
terea bellis pluitimis & varijs motibus vndique impetitur; at non pro-
pterea suo in palatio quiete, is gaudere desinit. Eodem modo fit & huius-
nam tamen in alijs mansionibus multæ occurrunt turbæ, multa que ve-
rulentia animalia, varijs quoque audiat strepitus ac tumultus, nihil
tamen horum ad hanc mansionem penetrat, vt eam inde digredi faciat.
esto namque aliquam ei hæc afflictionem causentur, non talem tamen,
vt eam perturbent, aut pacem eius eripiant. Passiones enim ita tam de-
suefactæ sunt, vt illuc intrare vereantur, quòd obedientiores parentio-
resque inde digrediantur. Item, vniuersum corpus nobis dolet, et
si caput vegetum sit recteque valeat, nullum ipsum propterea detur-
mentum patitur.

Rideo mecum ad istiusmodi comparationes, vt potè quæ mihi
planè non satisfaciunt: at nescio alias meliores: cogitare quòd volens
ipsum verò quod dixi, verissimum est.

CAPVT III

AGIT DE PRAESTANTIBVS, QVOS ORATIO HAEC PRAE-
dicta causatur, effectibus: magna autem in eis opus & attentione &
reflexione. mirum namque est, quantum inter hos, &
superiores sit discrimen.

Nunc ergo, cum dixerimus, papiliunculum hunc magna quadam ei
voluptate & letitia, eò quòd locum vbi quiescat ià inuenit, & C.

stus in ipso iam viuit, demortuum esse; videmus qualē vitā agat, aut qualis sit differentia inter hanc vitam, & eam cum ipse viuebat. Siquidem ex effectibus colligere licebit, num quæ dicta sunt, vera sint. Qui quantum quidē intelligere & scire possum, sint hi. Primus quædam sui ipsius obliuio, ita vt, quæ admodum dictum est, anima iam prorsus non existere videatur. nā tota ita cōparata est, vt se ipsa non cognoscat, neque meminerit sibi aut cælum, aut vitam, aut honorē reseruatū esse ac deberi, cum de solo Dei honore sollicita sit, eiq; quærendo totā se impēdat; vt appareat, Maiestatis ipsius ad illam verba, quibus & iniunxit, vt de rebus ipsius sollicita esset, se de illius vicissim sollicitum fore, iam tum re ipsa effectum aliquem fecisse. Vnde fit, vt omnium quæcumque accidere possunt, nulla cura tangatur aut teneatur; sed tantam habeat eorum obliuionem, vt, sicuti dixi, iam tum non esse, aut non velle esse videatur, nisi quando nouit, se à parte atque opera sua honorem & gloriam Dei vel modicum posse adaugere; huic enim adaugendo vitam suam quam libentissimè impenderet. Nolire id ita intelligere, carissimæ, quasi ipsa propterea aut cibum sumere, aut dormire (quod ei non medioere tormentum est) aut omnia quæ ratione sui status facere tenetur & obligata est serio curare negligat, neu de his sollicita sit. loquimur namque hic de rebus interioribus, nam de operibus eius exterioribus pauca dicenda sunt. cum potius eam affligat & torqueat quod videat penitus nihil esse, quod suis ipsa viribus potest & valet. Quodcumq; verò vel aliquomodo ad Dei seruitium spectare ipsa intelligit, id ob quodlibet terræ huius bonum minimè prætermitteret.

Alter effectus est, intentum quoddam patiendi desiderium; non ita tamen, vt ipsam id (vti aliàs solebat) inquietet. nam desiderium, quod in huiusmodi animabus manet, vt suam Deus voluntatem per omnia in ipsis faciat, adeò extremum est, vt, quidquid Maiestas ipsius facit, bonam in partem accipiant; si enim velit vt patiantur, contenta sunt; sin minus, se non enecant, vt aliàs solebant. Sentiūt præterea hæ animæ tum intra se singulare quoddam gaudium, cum persecutiones externas patiuntur, multò maiorem tunc habentes pacem quam aliàs eas habere diximus; nullum vt in suos persecutores rancorem & simultarem concipiant, imò verò particulari quodam in eos amore ferantur: adeò vt, si eos in dolore & afflictione constitutos videant, tenerrimo compassionis affectu erga ipsos moueantur, & causam ipsorum Deo quam libentissimè & ex animo commendent. Quin imò eis, quas ipsæ à Deo recipiunt, gratis haud ægrè carerent & perderent, dummodo his conferrentur, vt hi hac ratione à Maiestate eius offendenda cessarent.

Quod verò omnium maximè hic miror & obstupefeco est, quod cum (viti

Anima
quomodo
sibi non exi-
stere videa-
tur. Et em-
nium viti
suarum ob-
lita esse.

Desiderium
patiendi
quod habet
anima. Et
vt voluntate
Dei in ipsa
sint.

S.
Theresiae

Opera

IN VI
166

iam ante vidistis) angores & afflictiones earum, quas præ desiderio
riendi, quò Domino suo frueretur, sentire, tam intente fuerint; immo
men è contra tam ardès ei seruire, utq; per ipsas ipse aliquomodo la-
detur, ac (si possent) animæ alicui prouint, desiderium habeant, ut ea
solum mori iam non desiderent, sed & ad plurimos annos in graui-
morum laborum tolerantia vitam velint extendere, quò, si possent,
efficiant, ut vel aliquantulum sua opera & causa, Dominus dilanderet
& licet ceterò nosset, se, anima corpore iam egrediente, ad Dei conspe-
ctum admittendas, ne hilum id curant neque etiam gloriam, quæ S. Mat-
riam donati sunt, considerant, imò nec, pro tunc quidem eam possideri
desiderant. Suam in eo positam existimant, ut Christum crucifixum
aliquo, si possint, adiuuent, præferim, cum eum tot peccatis passum ob-
fendi vident, & quam paucissimos esse, qui veraciter eius honoris curan-
gerant, ab alijs omnibus rebus liberi & expediti. Facendum tamen in-
terdum, cum rei huius obliuiscuntur, hæc Deo fruenti, hocque ex-
lio emigrandi, desideria, magna cum teneritudine, illis redire, cum
quam parum ei seruiant perpendunt, ac statim in se redeunt, & con-
derant, quomodo eum aliduo apud se detineant, itaque hoc ipso con-
tèta sunt, ipsumq; viuendi desiderium, velut pretiosissimam, quam ef-
ferre ei possint, oblationem, Maiestati illius repræsentant. Mortè vero
non magis timent, q̃ suauissimū quemdam raptum. Rei caput est, q̃
qui prius hæc desideria illis cum tam intenso dabat tormento, iam de
hoc ipsum. Sic ipse in æternum benedictus & laudatus. Itaque animarū
harum desideria iam eò non tendunt, ut delicias, ac gustus villos inter-
nos desiderent, quod ipsummet Dominum apud se habeant, ac Ma-
stas eius modò in ipsis viuit. Certissimum porro est, vitam huius non nisi
continuum quoddam tormentum fuisse, unde efficit ut & nostra talis
sit, (altè per desideria) ducit enim nos velut debiles & imbecilles) eò
si quando eas fortitudine sua & robore opus habere videt, ut reliquas
hanc ipsis elargiatur, nec non quamdam ab omni re creata auullionem,
& ingens semper in solitudine agendi desiderium, aut in sese rebus im-
pendendi, è quibus aliquod ad quampiam animam dimanare ac sequi
possit emolumentum, non autem ariditates, aut labores interiores, sed
perpetuam quamdam Domini nostri Iesu Christi memoriam, reueren-
tiamque in eum affectum, adeò ut perpetuò illum celebrare & dilanda-
re vellent. Et, si forte eas sui præ dormitancia & negligentia aliquando
obliuisci contingit. Dominus ipse ita eas excitat, liquido ut patet, hæc
impulsus (aut quo alio id nomine vocem, nescio) ab inimicis animæ pe-
netralibus, (vti dicebamus tum cū de impulsibus agebamus) proficisci

*Cur hic a-
nima diu in
laboribus
viresce-
lit cum an-
te ad d. vo-
luerit mori.*

*Interdum
tamen Deo
fruitur deside-
rat.*

Verum id hinc magna cum suavitate peragitur; non tamen procedit à cogitatione, vel à memoria, aut ab alia re quapiam, è qua intelligi queat, animam huc aliquid à sua parte contulisse. Est autem hoc ita ordinarium, & tam saepe contingit, vt satis ad hoc aduertere, & id notare liceat. Nam vt ignis, quantumcumq; luculentus is sit & magnus, nunquam flammam deorsum, sed semper sursum euibrat; sic & hinc motum hunc internum ab animæ centro procedere, & potentias eius excitare intelligitur.

Certe, tamen aliud ex hac orationis via bonum & commodum non sequeretur, quam quod in ea discimus & intelligimus, quam singulariter Deus sic de seipso nobis communicando sollicitus, & quomodo nos roget vt cum ipso assidue manere & esse velimus; nihil tamen labores omnes illi & molestias, quoscumq; nos, ad hinc tam suauibus & penetratiuis amoris ipsius argumentis fruendum subire oportere bene videretur impenit. Hoc iam tunc expectas, vos credo, carissime: puto enim mox, vt quis ad orationem vnionis iam peruenit, Dominum hanc nostri curam suscipere, si modo nos ipsi in mandatorum eius obseruatione negligenter non geramus.

Quando ergo simile quid vobis eueniet, memento id huius mansionis interioris, in qua Deus in anima nostra est, proprium esse, vosq; in eius laudes effundite hoc namq; nuntium certissimo ab illo venit, vt & epistola hæc, tanto cum amore ac modo ita symbolico exarata, vt vos solas characteres eius intelligere velis, & quid per illam à vobis petat. Vestrum porro est, omnimodis curare vt Maiestati eius respondeatis, esto exterioribus occupationibus distringamini, & in aliorum conuersatione agatis. Sæpe namque continget, vt, coram alijs, & in publico, hanc occultam gratiam vobis facere velit. Modus autem ei respondendi admodum facilis est, eo quod responso introsum fieri debet, vel aliquem amoris actum eliciendo, vel cum Apostolo Paulo dicendo: *Domine quid me vis facere*: Varijs autem diuersisque modis ibi ipse vos docebit, quomodo ei gratificare possitis. Et est illud tempus cum primis acceptabile, quod ipse tunc nos audire videatur. Et hæc tam subtilis amoris ostentio animam penè semper disponit, vt magna cum voluntatis resolutione facere possit ea quæ diximus.

In hoc vero manio hæc à cæteris distat, quod vix vnquam vlla in ea occurrat ariditas, aut tales inquietudines interiores, quales in reliquis omnibus per interualla æ subinde ferenda occurrebant; sed quod anima, propè semper, in quiete versetur. Dein, quod nullam timendi occasionem hinc habeat, vt eadem demon sublimè hanc gratiam imitari & ementiri possit; sed in vno eodèq; esse semper maneat, ac secura sit, à Deo hanc

prof-

Diuini nuntij oportet à nostris pariter respondere

Ad. 9.

In quo hæc mansio à cæteris differat.

S.
Theresiae

Opera

IN XI

166

proficisci. Nam sicuti dictum est, sensus aut potentiae non habent hic quod se immisceant: nam Maiestas eius animae se reuelavit, eamque in se collocavit, eo in loco, quod diabolus (vt mihi quidem apparet) nec penetrare audebit, nec vt penetraret, Dominus permittet. Et omnia quas hic animae praestat, gratiae dantur, anima nequidquam de suo conferente aut coadiuuante, nisi forte hoc, quod iam totam in Dei manus resignauit.

**Dicere vult S. M. particulares gratias, quas tunc de nouo anima facit Deus, illam autem promeritam non esse non tamen negat, quin, in quantum datur, ad eam anima ipsa cooperatur, cum sint usus alius vitales.*

Porro tam quiete, silenter, & ita sine strepitu peraguntur omnia, quae Deus animae huc conferet & edocet, vt perinde hic se res habere videretur, ac in fabrica & constructione templi Salomonis

in qua nullus omnino fragor audiebatur: sic & in hoc Dei templo, namque eius sedes & habitaculum est, in qua ipse & anima maximam cum silentio inuicem dissuauiantur non est quod quis se moueat, aut quid ab intellectu quaerat, cum Dominus qui eum creauit, hic eum operum esse velit; & per tenuem quamdam rimam videre quid gerat. Licet enim visio haec subinde perdat, itaque huic suum videre prebentur, breuissimae tamen id morae est: nam (vt ego quidem censo) potentiae hic prorsus non admittuntur, sed tantum non operantur, & haerent velut attonitae & consternatae. Equidem illud miror, quod, cum iam haec usque peruenit, omnes mox raptus eius finem accipiunt & cessant, nisi quod adhuc interdum eos habeat. Cessare autem raptus

voco, quantum ad effectus illos exteriores spectat, dum scilicet sensum vsus, & calor amittitur. Dicunt tamen mihi hoc illis non nisi accidentarium esse, ac proinde verè eos non cessare, cum in interioribus potius increseant & adaugeantur. Cessant ergo raptus eo modo quo dum neque anima deinceps illas ekstases & spiritus elibrationem patitur, aut patitur, admodum id raro contingit, & propè semper elanculo, & non coram alijs, vti antea, quod ei satis frequens erat. Neque iam villo modo eam iuuant (vti solebant) insignes aliquot deuotionis ex aspectu extantandae occasiones, nam si piam aliquam imaginem videbat, vel concordantem aliquam (etiam tam obiter, ac si non audiret) aut etiam multam harmoniam audiebat, quod miser papiliunculus ita anxius & angustius incederet, omnia eam percellabant, ipsamque velut extra se remittebant. Nunc vero, vel quod quietis locum anima iam inuenit, vel quod in hac mansione tam multa vidit, vt iam nihil omnino obstupescat aut admiretur, vel quod talem solitudinem iam non habet, cum tam iudicandum penes se contubernium ac socium habeat (aut quid denique castissimae, in causa sit nescio) postquam ei Dominus quae in hac mansione sunt ostendere, atque ipsam in illam introducere incipit, magna illa

Cur in hac mansione, cessent raptus, & quomodo.

bilitas, quæ aliàs eam mirè angustabat & lancinabat, neque eam ante deserebat, finem accipit. Forsitan id ideo est, quòd eam Dominus iam corroborarit, dilatarit, magitque habilem reddiderit: aut fortasse, quòd nunc palàm facere & declarare omnibus voluerit, quòd in secreto & occultè cum istiusmodi animabus facit, idque certas quasdam ob causas, quas Maiestas ipsius nouit; illius namque iudicia, quidquid hic in terra imaginari possumus, longè transcendunt.

Hæc, uti & reliquos omnes, quos in singulis orationis gradibus diximus effectus (& qui omnes boni sunt) Deus dat, quando iam per illud osculum, quod sponsa in Canticis tam ardentè expetebat, anima ad eum accesserit; hæcque eius petitio, quantum quidem intelligo, hic adimpletur: hic quoque ceruæ huic faucibus dantur aquæ magna in copia: hic in Dei tabernaculo deliciatur: hic columba, quam Noë, ut videret num iam aquæ & tempestas super terram cessassent, emiserat; ramum oliuæ inuenit, indicans se iam, inter mundi huius fluctus & tempestates terram firmam inuenisse. Utinam, ô bone Iesu, varia illa symbola & signa, quibus hæc animæ pax in sacra Scriptura præfiguratur ac representatur, nossem! Præsta, quæso, per misericordiam tuam, Deus meus, cū videas quantum nostra huius intersit, ut Christiani eam querere in animum inducant; quibus verò eam iam dedisti, eripere & auferre illam nolim: nam certè, quoad usque veram ipsis pacem impertias, & illuceas perducas, ubi illa finem non habebit, semper in metu & tremore viuamus necesse est. Veram inquam; non quasi hæc, de qua loquor, vera non sit, sed quòd priora illa certamina & afflictiones redire possent, si nos à Deo diuelleremus. Quid verò sensus hisce animabus fore putamus, cum fieri posse videbunt, ut etiam à tanto bono excidant? Hoc verò in causa est, ut cautiùs: maioriq; cum solitudine ambulent, & sua ex infirmitate robur & fortitudinem elicere sagant, nihil ut culpâ suâ prætereant aut effugiat, quod quidem illis, ad Domino magis placendum, occurrit. Quantoque à Maiestate eius plus gratiarum ac fauoris accipiunt, eo meticulosiores sunt, plusque sibi timent; & quoniam in hisce Dei magnalibus maiorem miseræ ac vilitatis suæ noticiam adeptæ sunt, suæque ipsis peccata iam grauiora videntur; hinc sæpè ita constitutæ sunt, ut, cum Publicano, ne oculos quidem suos ad cælum sustollere audeant. Subinde vitam sibi mox finire vellent, quòd de salute sua securæ esse possent, quamquam statim per amorem quo in eum feruntur, in se reuersæ, in eadem rursus, ad ei seruendum, manere velint, uti iam antè dictum est; & quodcumque ipsas concernit, in illius misericordiam reiciunt, eique fidunt.

*Summa
gratia. an-
ima etiam
possent exci-
dere si Deū
deserant.*

*Quam in
illis etiam sibi
timent.*

S.
Theresiae

Opera

IN III
106

In interdum quoque copiosa illa gratia in causa sunt, ut seipsa magis annihilent: timent namque ne sibi eueniat, quod solet nauis memorare onuste, quæ propterea ad fundum subsedit. Equidem vobis asseruero, carissimæ, suam illis crucem non deesse, excepto quod hæc non inquietet, nec mentis serenitatem auferat, verum, adinstat fluctus alicuius, aut tempestatum nonnullarum citò pertranseat, moxque optata redeat malacia: facit enim illa Domini, quam circumferunt præsentia, ut mox omnium obliuiscantur. quem, quotquot sunt interum natura creaturæ ab ipso creatæ semper benedicant & laudent. Amen.

*Cruce illa
rum breui
est.*

CAPVT IV.

IN QVO MATERIAM HANC CONCLVDIT, OSTENDENS quid sibi videatur dominus hoc tantarum gratiarum in animam impendio spectare quamque necessarium sit, Martham & Mariam coniungi & unam accedere. Magnam autem caput istud vilitatem complectitur.

Nolite verò existimare, carissimæ, hos effectus de quibus sum locuta, semper vnos & eosdem & eodem in tenore in animabus his permanere. Ideò enim dixi, subindè eas à Domino in partibus naturalibus relinqui; tuncque videntur, omnia venenata, que in caestelli huius tam pomerijs, quam mansionibus sunt, vniri & concurrere, ut de ipsis vindictam & ultionem sumant, pro toto illo tempore quo in illas grassari & sæuire nequiverunt. Verum, non diu durat; ad diem fortasse aut paulo amplius: atque in magna hac turbatione & tumultu (qui plerumque ab aliqua occasione ortum habet) liquet, quantum è bono illo, quod penes sese habet confortio animæ lucrifaciat. Dat quippe ei Dominus magnum quoddam robur, ad in nulla omnino re ab illius obsequio pijsque propositis deflectendum imò hæc ipsa etiam crescere & maiora fieri videantur; nec optimum aliquem motum, propositum hoc infringunt. Sed, uti dixi, est illud quam rarissimum, Domino per hoc aliud non cupiente, quam ut seipsa semper meminerit, nec vnquam obliuiscatur, quò semper humiliter de seipsa sentiat, simul & intelligat, quid & quantum Materiam ipsam debeat, quamque gratia quam recipit magna sit, itaque eum celebret ac dilaudet.

*Incertū a-
uima ad
diem sibi à
Deo relin-
quitur, &
dur.*

*Nō carent ij
qui in hac
mansiono
sunt imper-
fectionibus.*

Nolite etiam putare, eò quòd istiusmodi animæ tam interlata habeant desideria, tamque firmum fecerint propositum, ad ne vnquam quidem cuiuscumque etiam rei gratiâ, imperfectionem committendam, idcirco eas non plurimas, quin etiam peccata, admittere. Non